

for dem har det ikke været et Organisations-spørgsmaal, det har for dem været dette: at tjene deres Medmennesker. Nu lever vi i en bundmaterialistisk Tid, hvor det ikke er det selvfornægtende, der er i Højsædet, hvor det ikke er Idealerne, som man stræber efter, men hvor der er Tale om Arbejdstid, Løn, Maksimalpriser, Minimalpriser, Organisation og Principper, og jeg ved ikke hvad. Det er de Ting, der er oppe i Tiden, og som kommer frem paa saa at sige alle menneskelige Omraader. Sygeplejerskerne vil ogsaa mærke det, og det i endnu stærkere Grad, naar de kommer til at staa med deres Statsanerkendelse, idet den giver en Basis til at komme videre i Retning af Organisation paa alle Omraader. Organisation er godt, men den rummer i sig en Fare for Materialisme, en Fare for at dræbe Idealerne. Det er denne Fare, som nogle øjner, og hvorfor de viger lidt tilbage for Forslaget. Naar jeg i Dag skulde sige noget om den danske Sygeplejerstand, som jeg ærer, og som ogsaa jeg ønsker de bedst mulige Forhold og Arbejdsmuligheder, skulde det være dette, at hvorledes Sagen end udvikler sig, det inderste, Nerven, i deres Virksomhed maa blive bevaret, at det ikke bliver et Levebrød, at det ikke bliver en Organisation, man gaar ind i, at det ikke bliver Maksimalpriser, man arbejder efter, at det ikke er Arbejdstid, der er det bestemmende, men at det, der hittil har været Nerven i danske Sygeplejerskers Arbejde: at tjene deres Medmennesker, fremdeles maa være det bærende.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg tror ikke, man skal lade sig forlede til at blive alt for sentimental ved en Lejlighed som denne. Jeg er enig i de Betragtninger, der nu blev fremsat om den Betydning, som Sygeplejerskernes Gerning har haft, og jeg tror ligesom den ærede sidste Taler, at naar Kvindernes Historie i det sidste halve Hundrede Aar skal skrives, vil danske Sygeplejersker faa en meget smuk Plads deri, og det er al Anerkendelse værd at udtale dette fra denne Talerstol. Men det er jo egentlig slet ikke det, Spørgsmaalet her er om: hvorvidt Sygeplejerskerne skal have en mere eller mindre smuk Stilling i Kvindernes Historie. Det, der er Tale om, er, hvorvidt man vil give Udtryk for de smukke Ord paa en mere praktisk Maade eller ikke ved at give dem den Statsanerkendelse, de beder om, og som gør det muligt for dem overfor Offentligheden, overfor de syge at kunne dokumentere, at de er uddannet paa en saadan Maade, at man kan

betragte deres Gerning med Tillid. Jeg kan ikke undlade at sige, at for mig staaer det saaledes, at Sygeplejergerningen selvfølgelig ved Siden af det mere ophøjede i den er en Gerning, der kræver sin Betaling. Det stemmer slet ikke med den menneskelige Tilværelse at ville sige om nogen Art af Stilling, hvad enten det er en Præsts, en Politikers eller en Sygeplejerskers, at man skal se bort fra Levebrødet. Jeg gad egentlig vide, hvorledes Præster, Politikere, Sygeplejersker vilde blive stillet, hvis de skulde se bort fra, at de skulde have noget at leve af. De maa selvfølgelig have en Betaling for deres Gerning ligesom andre Mennesker, de kan selvfølgelig ikke leve af Luften. Og Betalingen maa staa i et rimeligt Forhold til Værdien af det Arbejde, de præsterer. Men det forhindrer jo ikke paa nogen Maade, at de kan gaa op i deres Gerning med Liv og Sjal og udrette store Ting for deres Medmennesker, fordi de ikke blot gør det for Betaling, men fordi de har valgt denne Gerning til deres Livsgerning. Jeg kan ikke se, at Sygeplejersker eller andre kan have nogen som helst Nytte af, at man hæver dem til Skyerne for derefter at give dem en Advarsel, naar Talen er om at give en rimelig Betaling for det Arbejde, de udfører. Naar de har deres store Betydning for Samfundet, maa vi ogsaa være med til at give dem et Vederlag derfor, som er rimeligt.

Inger Gautier Schmit: Jeg kan absolut ikke erkende, at der var noget som helst sentimentalt i mine Udtalelser, og hvis de var sentimentale, saa gentog den højtærede Minister dem jo, idet han ogsaa begyndte med Lovord om Sygeplejerskerne. Tværtimod, naar man taler om Arbejdstid, om Organisation, om Maksimalpriser, saa synes jeg, det er saa uendelig langt fra Sentimentalitet, som tænkes kan. Jeg skal være den første til at indrømme, at Sygeplejerskerne skal have en ordentlig Betaling for deres Arbejde, og jeg skal ogsaa indrømme, at hvis Sygeplejearbejdet var blevet udrettet af Mænd her i Landet, saa var den Betaling, som Masser af Sygeplejersker har gaaet for i en Aarrække, forlængst blevet fordoblet eller tredoblet; det var der sikkert blevet sørget for fra dette Sted. Nu er det imidlertid blevet øvet af Kvinder og øvet i stor Beskedenhed med Hensyn til det økonomiske, men jeg mener dog, at man har Lov til at sige, at Sygeplejerskerne ogsaa paa det økonomiske Omraade i de sidste Aar har faaet en ganske overordentlig stor Forbedring, og det vil de sikkert være